

נועם שיח

מאת אב"ד סאנטוב שליט"א

א קליינע בארג

במדבר - שבועות תשפ"ה

מכון אפריון לשלמה

לייקווד תשפ"ה

כל הזכויות שמורות

למכון אפריון לשלמה

להוצאת שיחות הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א
אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן - הרב נתן נטע פרוש

9996551.z@gmail.com

לקבל גליונות, לנדב גליונות, ולהערות
נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת

האברך החסיד המפואר

מו"ה לייבוש גרינצווייג הי"ו

הרב"צ מוהר"צ הרב שליט"א

לע"נ זקנו הרב החסיד הישיש והמפואר

הרה"ח מו"ה יוסף יצחק קעניג ז"ל

מתלמידיו הראשונים של הגה"צ מפאפא זצוק"ל

בן הרה"ח ר' בנציון ז"ל

גלב"ע ו' אייר תשפ"ה

א קליינע בארג

במדבר סיני (במדבר א', א').

בספח"ק צמח צדיק (ריש פ' בהר) מביא רמז נפלא, דהנה נאמר בפסוק (ויקרא כ"ה, א'): וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר, וי"ל שהכתוב מרמז לנו, שהאדם צריך להיות בב' בחינות אלו, ה"ר סיני", כי אם היצר הרע בא ומסית את האדם לעבור עבירה ח"ו, אזי צריך להיות בחי' ה"ר", שיחשוב שהוא איש נכבד במעלות ומידות, ואין נאה לפניו לעשות כן, ועל ידי זה מגרש היצר הרע ממונו, ואח"כ תיכף צריך להיות בחי' "סיני", הרומז לענוה, לידע ולהכיר שפלותו, ואפילו עשה מעשים טובים ידע שהכל בעזר השי"ת, כי אלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו (מס' קידושין דף ל' ע"ב).

וזהו הכוונה במה שהקשה רש"י "מה ענין שמיטה אצל הר סיני", כי ענין שמיטה הוא "שמוט כל בעל משה ידו" (דברים ט"ז, ב'), שמשמט כל החובות שחייב להבורא ב"ה, ולענין זה צריך להיות בחי' "סיני" ולא בחי' ה"ר", וא"כ מה ענין שמיטה אצל ה"ר" סיני, אבל האמת הוא, שלפעמים צריכין גם בחי' ה"ר", על דרך "ויגבה לבו בדרכי ה'" (דברי הימים ב' י"ז, ו), ואז בא לבחי' "סיני".

מיתאמרא משמ' דהגאון רבי חיים מוואלאז'ין זצ"ל, שאם היה מציאות שאיזה אדם יהיה עניו כמדרגת הענוה של משה רבינו, אז גם הוא היה מסוגל להגיע למדרגתו של משה רבינו בתורה, וכבר נאמר באור החיים הק' פ' יתרו (עה"פ בחודש השלישי), שאחד מתנאי קבלת וקנין התורה הוא להיות עניו, להיות במדרגת "מדבר" שבו עפר והכל דורכין עליו, רק כך יכולים לזכות להגיע ולקנות כתר תורה.

פעם שאל אחד את הרה"ק בעל "תורת מרדכי" מוויזשניץ-מאנסי זי"ע מדוע הוא מכבד כ"כ כל בנש"ק. וענה לו הרבי: גם אותי מכבדים בגלל שאני בנש"ק...

לאחר שנסתיימה ברית מילה לאחד מנכדיו של מרן הגרי"ז מבריסק זצ"ל, ניגש המוהל בסיפוק אל הגרי"ז והפטיר "ב"ה, זכינו לברית מילה, ועוד איזו ברית..."

הבריסקער רב הניף את ידו בנימת ביטול, באמרו: מה שייך לומר "ועוד איזו ברית"? הרי עצם העובדה שזכינו לערוך ברית מילה שנכרתו עליה י"ג בריתות ומיסודות האמונה היא – די בכך.

המוהל ניסה לגמגם משהו על ייחוסו של הרך הנולד, אבל הגרי"ז משל לו על אתר: משל למה הדבר דומה? למלמד עני שנאנח באחד הימים "אח, לו היה לי את רכושו של רוטשילד כי אז הייתי עשיר יותר ממנו". שאלו הנוכחים, כיצד בדיוק הוא יהיה עשיר יותר מרוטשילד, והמלמד הגיב בפשטות: יהיה לי את רכושו של רוטשילד, ועוד משכורת של מלמד...

כך גם היחס בין הזכייה לערוך ברית מילה, שאדירה היא מבחינה רוחנית כרכושו של רוטשילד, ועוד ייחוס של הרב מבריסק, שלעומת המצוה הינו כמשכורת של מלמד עני.

בפסוק נאמר (ויקרא כ"א, א'): אמור ואמרת, ואיתא ברש"י, להזהיר גדולים על הקטנים. איתא בספה"ק "ליקוטי אמרי חיים": צריך להזהיר את אלו המחזיקים עצמם כגדולים, שיקמינו עצמם.

ויש להוסיף, שיש רמז גם בכתוב (בראשית כ"ה, כ"ג): ורב יעבוד צעיר, שה"ר, זה שמחזיק עצמו לרב, לגדול, "יעבוד צעיר", יראה לעבוד על מדת הענוה, הרמז במילת צעיר, קטן, תעבוד על הקטנות, על מדת הענוה...

בספה"ק מובא, שכדי לזכות לכתרה של תורה, צריכים לעבוד מאוד על ענין ה"ענוה" ולא להחשיב את עצמו לכולם, רק ירגיש בעצמו "איך בין גארנישט", שכן אנו רואים שמשנה רבינו העניו מכל אדם (במדבר י"ב, ג'), זה שאמר עם אהרן על עצמו (שמות ט"ז, ז): ונחנו מה כי תלינו עלינו, דווקא הוא – העניו מכל אדם – נבחר למסור לנו את התורה על הר סיני – שהיה נמוך מכל ההרים!

וכן נאמר בפסוק (שמות י"ט, י"ד): וירד משה מן ההר אל העם, מנהיג דגול, הוא זה שיכול לרדת מן ההר – ממעלותיו הגבוהות – אל העם, להתחבר עם פשוטי עם ג"כ, ומשה הצליח להנחיל שיטה זו – של עניויות – בקרב בני ישראל, וכמו שמעיד הכתוב (שמות י"ט, ב'): ויחן שם ישראל נגד ההר – כאיש אחד בלב אחד (רש"י שם), משה רבינו הצליח להיות דוגמא וספר מוסר חי איך צריכים להתנהג במעמד קבלת התורה, כולם היו והרגישו את עצמם שזה שווה, כאיש אחד בלב אחד, לא היה אחד שהחזיק את עצמו במעלה גבוהה יותר מהשני.

סיפר לי הרה"ח ר' יעקב יוסף קאסמן שליט"א, מחשובי חסידי הגה"ק מראחמיסטריווקא זי"ע, ששמע מאדם אחד עובדא נפלאה, וכך סיפר:

לפני כמה שנים, נסעתי לאנטווערפן להסתופף בצל כ"ק אדמו"ר מפשעווארסק שליט"א, ובטרם נסיעתי הלכתי להיפרד מאת הרבי זצ"ל. כשאמרתי להרבי שהנני עומד לנסוע אל האדמו"ר מפשעווארסק שליט"א, אמר לי הרבי, שהוא זוכר אותו עוד מלפני שנים רבות – בעת שהגיע עם אביו הרה"ק רבי יאנקעל'ע זי"ע להסתופף בצל חותנו (של הרבי מראחמיסטריווקא) הרה"ק מסקווירא זי"ע.

שאלתי את הרבי אם הוא רוצה שאשלח דרישת שלום ממנו לכ"ק מרן אדמו"ר מפשעווארסק, וחשב הרבי לרגע ואמר לי: אינני יודע אם הוא יזכור אותי – תגיד לו "א גרוס פון סקווערער רבין'ס איידעם"...

מסופר, שרבה של ירושלים הגאון הצדיק רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל הלך פעם אחת בלוויית מקורביו בסימטאותיה של ירושלים עיר הקודש, ולפתע בא ערבי אחד, וחטף ממנו את המקל שלו – שראשו היה של כסף, ורבי יוסף חיים זצ"ל התחיל לרוץ אחר הערבי, ולחם עמו עד שהוציא ממנו את גזילו, ולקח בחזרה את המקל. כשחזר, שאלוהו מקורביו בפליאה "וכי לצורך המקל – הגם שבראשו הוא מצופה כסף – יש ללחום עד כדי מסירות נפש?" השיב להם רבי יוסף חיים תשובה נפלאה: וכי חושבים אתם שאת המקל אני צריך לעצמי? – לא ולא! – עם המקל היפה אני

הולך מפני שאני רבה של ירושלים! – והנה, בעת שהערבי חטף את המקל, הוא פגע בכבוד הרבנות של ירושלים! – ועל זה לחמתי – על כבודה של הרבנות דירושלים...

ובדרך אגב מספרים על הגאון הקדוש רבי יהודה אסאד זי"ע, שפעם אחת קיבל במתנה מקל שראשו היה של כסף, ולמחרת ראוהו הולך ברחוב, כשהחלק העליון של המקל המצופה כסף נחתך ואיננו. שאלוהו למה חתך רבינו את המקל, השיב, מפני שהמקל היה מידי גבוה...

שאלוהו שוב, מפני מה חתך רבינו את החלק שבראש המקל המצופה כסף, והלא היה יכול לחתוך את המקל מתחתיתו, השיב, למטה – שם היה טוב...

שמעתי הלצה נאה: שני אנשים עמדו זה ליד זה, אחד היה חסיד ליובאוויטש והשני לא היה חסיד, ושניהם לובשים אראפגעבויגענע הוט [כובע קנייטש]. מה החילוק בין שניהם?

נאר דער ליובאוויטשער חסיד בייגט אראפ זיין הוט ביזן נאז, און דער אנדערע הייבט אויף זיין נאז ביזן הוט [החילוק בין שניהם הוא כך, שבעוד שהחסיד ליובאוויטש משפיל כובעו עד אפו, אז השני מגביה את אפו עד כובעו]...

סיפר לי חסיד סקולען אחד – שהוא ומשפחתו מקושרים מאוד עם חסידות סקולען, וכעת הוא מתגורר בלייקווד והוא מחסידי כ"ק מרן אדמו"ר מסקולען-לייקווד שליט"א, שלפני זמן לא רב עשה איזו שמחה בביתו, ולפתע הוא מקבל שיחת טלפון, הוא מרים את הטלפון ושומע קול מוכר מדבר אליו "שלום, דא רעדט דער רבי'ס ברודער – ישעי' יעקב [כאן מדבר האח של הרבי שליט"א – ישעי' יעקב] (ה"ה כ"ק מרן אדמו"ר מסקולען (שליט"א)[זצ"ל]), רצייתי לאחל לך ברכת מזל טוב לכבוד השמחה..."

בפרשת בהר (ויקרא כ"ה, א'-ב') מביא רש"י את דברי המדרש 'מה ענין שמיטה אצל הר סיני', שמפני מה נתייחדה מצות שמיטה יותר משאר המצוות שכתוב בה בפירוש שניתנה למשה בהר סיני.

הנה איתא ב"אור החיים" הקדוש על הפסוק (שמות י"ט, ב'): ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני ויחנו במדבר, שבת יבת "במדבר" מרומז אחד התנאים לקבלת התורה וקיום מצוותיה, וז"ל: וענין ב', הוא השפלות והענוה, כי אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמשפיל עצמו ומשים עצמו כמדבר, וכנגד זה אמר "ויחנו במדבר", פירוש לשון שפלות וענוה כמדבר שהכל דורכים עליו.

וא"כ מובן דברי המדרש, שהצד השווה בין שמיטה להר סיני הוא ששניהם מלמדים את בני ישראל להתנהג בענוה ושפלות, ובאמת אנו רואים שהקב"ה בחר לתת לנו את התורה הקדושה על ידי משה רבינו, ולכאורה למה זכה משה לכל זה, במה היה שונה משה מכל שאר אנשי הדור ההוא.

ברם משה רבינו העיד עליו הכתוב שהיה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה (במדבר י"ב, ג'). והנה, לכאורה יפלא מאוד, מה היתה מחשבת משה, הלא הוא ראה שהוא היחיד מכל כלל ישראל שנבחר לקבל את התורה להנחילה לדור דור, איך יתכן שמשה היה עניו מ'כל' האדם אשר על פני האדמה, בפרט שידוע מה שכתבו בספה"ק על משה רבינו שבחציו היה אדם ובחציו היה כולו רוחני (ראה במדרש דב"ר י"א, ד': מהו "איש האלקים" (דברים ל"ג, א'), א"ר אבין מחציו ולמטה 'איש' מחציו ולמעלה 'האלקים'), וא"כ ודאי ידע משה את מעלתו, ואיך שייך להתנהג בעניויות כה גדולה.

אלא, משה רבינו חשב לעצמו, שאמנם יש לו כל המעלות ומדות הטובות, אבל אם אדם אחר היה מקבל את כל מדרגותיו, היה הוא מתעלה מאוד יותר ממה שמשה התעלה, הוא היה מגיע למדרגות גדולות ורמות עד לאין שיעור, ועל כן מעלתו אינה כל כך מיוחדת עד כדי להתגאות עם זה, שכן אדם אחר במדרגות אלו היה מגיע לדרגת מלאך ממש וכדומה, ובמחשבה זו היה משה רבינו מתהלך להיות עניו מכל האדם אשר על פני האדמה, ולא מחשיב את מדרגותיו כסיבה מוצדקת להתגאות, ולכן זכה משה רבינו – על ידי מידת הענוה והשפלות – לקבל את התורה הקדושה מהקב"ה ולהנחילה לבני ישראל.

ובאמת, בכל הדורות ראו על פני גדולי וצדיקי הדור שחן נסוך על פניהם הקדושים, כל הנהגתם היתה במדת הענוה והשפלות והפשטות, ונתקיים בהם הפסוק (משלי ג', ל"ד): ולענוים יתן חן.

כ"ק מרן אדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי שליט"א אמר: מהו ההבדל ביני לבין אבי זי"ע (הגה"ק בעל "תורת מרדכי" מוויזשניץ זי"ע), אבי כשאמר שאינו יודע איך לקרות קוויטל, לא האמינו לו, ואילו כשאני אומר את זה – כן מאמינים לי...

סיפר לי הרה"ח ר' יהושע חיים קאסטן שליט"א משמש בקודש ויד ימינו של הגה"ק מראחמיסטריווקא זי"ע], שפעם טעה הרבי בעת "ברכת החודש" והשמיט את התיבות "לששון ולשמחה", ושום אדם לא העיז לומר לו שטעה.

כשנודע לו להרבי אח"כ על טעותו, ושהשמיט תיבות אלו, היתה לו עגמת נפש מרובה שאף אחד לא הגיב לתקן אותו, ונענה ואמר למקורביו "כשאדם טועה, צריכים לומר לו, כדי שיתקן את הטעות..."

אצל אחד מנכדיי התקיים שמחת הברית מילה במחיצת כ"ק אדמו"ר מבאבוב שליט"א. כשהגיע האדמו"ר מבאבוב לסעודת הברית, כבר היו בעיצומה של הסעודה, כאשר רוב המוזמנים כבר נטלו ידיהם לסעודה.

כשנכנס הרבי, הבחין שהקהל כבר נטלו ידיהם והפסיקו לכבודו, כאשר כמובן מאליו כשהרבי נכנס קמו כולם לכבודו והפסיקו את אכילתם, וראה הרבי ברוב ענוותנותו להתנצל על כך, באמרו בהתנצלות שהוא מבקש את סליחתם על שאיחר בכמה

דקות ובכך גרם שמעכב אותם עכשיו מאכילתם, והזדרז מאוד להגיע למקומו, כדי שלא יתעכבו מחמתו...

ולאחר כמה דקות מבואו, חילק הרבי לעק"ך להקהל. כשנתן לי ביד לעק"ך, אמר לי כשבת שחוק על פניו "זה לא השירים שלי, זה שירים של סעודת מצוה..."

סיפר לי הרה"ג ר' דניאל גרוס שליט"א רב וראש הכולל ד"נעימת החיים", שפעם הגיע יהודי עם שאלה אל הגאון האדיר רבי אברהם חיים שפיצר זצ"ל אב"ד קהילת "אור החיים" בבארא פארק, והרב פתח את דלתו כשהוא לבוש עם כפה של שינה, והיהודי השואל הביט על הרב בהשתוממות קצת על הדבר הזה. כשהבחין הרב בהשתוממותו, אמר לו "אתה חושב שרבי בישראל אסור לו לישון!?!?"...

סיפר לי מו"ח שליט"א, שלפני שנים היה אצל הגאון האדיר שר התורה רבי משה פיינשטיין זצ"ל ובאמצע נכנס שם כ"ק הגאון האדיר רבי יחזקאל ראטה זצ"ל גאב"ד קארלסבורג, שאז היה רב צעיר לימים, ורבי משה כיבד את גאב"ד קארלסבורג לשבת לידו והשתעשע עמו בדברי תורה.

לפתע נכנס יהודי אל רבי משה ואמר שיש לו שאלה דחופה מאוד, אמר לו רבי משה, הרב נמצא כאן, אתם יכולים לשאול... היהודי לא הבין מה רבי משה רוצה ממנו, ולכן שאל אותו בשקט

את השאלה שרצה לשאול. לאחר שרבי משה שמע את השאלה, הסתובב לעבר גאב"ד קארלסבורג, ואמר לו "היהודי שואל כך וכך, אני רוצה שהרב יפסוק"...

גאב"ד קארלסבורג הרהר כמה דקות, ואחר כך השיב פסק ברור על השאלה, ורבי משה הסתובב להיהודי ואמר לו, "הרב פסק כך וכך"...

אח"כ חזר היהודי ושאל את רבי משה "אם יהיה כך וכך, מה עלי לעשות אז?", הסתובב רבי משה ושאל את גאב"ד קארלסבורג "היהודי שואל מה הוא צריך לעשות באופן פלוני ופלוגי", השיב גאב"ד קארלסבורג באופן ברור, ורבי משה אמר להיהודי "הרב פוסק, שבאופן זה אתה צריך להתנהג כך וכך"...

בספר "זכרונם לברכה" (חודש אלול עמ' כ"ו) מובא סיפור נפלא. הרה"ק בעל ה"דמשק אליעזר" זי"ע מוויז'ניץ היתה לו דרך מיוחדת בגישה לבחורים, הוא היה נוהג לדבר איליהם בעדינות ובסבר פנים יפות.

פעם אחת עבר ה"דמשק אליעזר" ברחוב, וראה את אחד הבחורים מהישיבה – נער צעיר שקנה פירות לכבוד שב"ק בחנות, ובעודו מהלך בדרך כבר נגס הבחור בתפוח, ורצה ה"דמשק אליעזר" לחנכו, ניגש אליו ואמר לו: בני היקר, איתא בחז"ל (מס' קידושין דף מ' ע"ב) על האוכל בשוק שהוא "דומה", וחזר מספר פעמים על תיבת "דומה" ... "דומה" ... כאילו שאינו זוכר את ההמשך, עד שהבחור ענה: "דומה למלך"...

כששמע ה"דמשק" את תשובת הבחור, התרגש מאוד חיבקו ונשקו, ואמר לו: מחול נא לעיין בגמרא שוב, נדמה לי שכתוב שם קצת אחרת...

פעם אחת נכנס אצל הגה"ק הסטייפלר זצ"ל יהודי מבוגר שלא זכה לזש"ק, וכתב על הקוויטל בקשה "אין לי ילדים כבר הרבה שנים".

הסטייפלר בירכו מכל לבו "ה' יעזור שתזכה לזרע של קיימא", אך האברך החליט שלא לצאת מהחדר, הוא כבר קיבל ברכות כמה פעמים, ושערי שמים נעולים, ועתה במרירות ליבו הוא כותב על הקוויטל "אני מבקש הבטחה", הסטייפלר נרתע בענווה, "הבטחה? מי אני שאבטיח, אינני נותן הבטחות". אבל האברך ברוב מרירותו החליט שאינו יוצא מהחדר בלא הבטחה מפורשת, ויהי מה.

כשראה הסטייפלר את עקשנותו הבין שלא ניתן לעשות דבר, אמנם לברכו ג"כ א"א, כיון ש"אינני נותן הבטחות", ולכן סובב את כסאו והמשיך ללמוד.

במר נפשו של האברך העיז לפסוע, ונעמד שוב מול פניו של הסטייפלר, ראה הסטייפלר כי לא יוכל ללמוד, ואז גער בו בקול רם "תצא ותתן לי ללמוד, ה' כבר יפקוד אותך בקרוב בבנים".

הצעקה הגדולה הכניסה בליבו פחד נוראי, הוא נמלט מהחדר והחל לרוץ במדרגות מרוב פחד, אך לאחר כמה דקות נעצר ועודד את עצמו, הלא סוף סוף הסטייפלר אמר "בקרוב".

עברה עוד שנה שוב בא האברך אל הסטייפלר, הוא רוצה לכבד אותו בסנדקאות לבנו הנולד לו למזל טוב... לאחר מאמצים

הצליח לפייס את דעתו של אביו שיוותר על הסנדקאות, שכן התינוק נולד בברכתו של הסטייפלר, והסבא הסכים.

אולם אחרי הברית ניגש הסבא שהיה יהודי תמים אל הסטייפלר, ושאל "האם באמת כבודו מבטיח ילדים?" "חלילה", ענה לחו הסטייפלר, "אי אפשר לאדם להבטיח, אולם כיון שראיתי שלא אוכל ללמוד, הוכרתי לגעור בו שיצא, רק פחדתי שישבר לגמרי, ולכן אמרתי לו לשון של הבטחה, אח"כ נמלכתי בי, אולי הוא סומך על הבטחתי ואני איני יכול להבטיח, לכן בלילה אחרי שגמרתי ללמוד לקחתי תהילים, ואמרתי לזכותו עד הבוקר, וב"ה הוא זכה לבן"...

והוסיף הסטייפלר ואמר, "בטח גם אתה אם היית קורא תהילים ה' היה עוזר"...

אין לדעת ממה להתפעל יותר, מהבן שנולד אחרי שנה או מכך שיהודי זקן מסוגל לקרוא כל הלילה תהילים עבור אחד שאינו מכיר כלל...

משולחן הקוראים

לכבוד מערכת "אפריון לשלמה"

י"ש"כ עצום על הגליונות "נועם שיח", הם נפלאים מאוד! מתוק מדבש! איך בין זיך ממש מחי'. ובמיוחד נהניתי מאד מאת הגליון "חמורה שבחמורות" (נועם שיח פרשת אמור תשפ"ה).

ובאתי להוסיף על הסיפור בסוף הקובץ, עם הרבי (מרחן אדמו"ר מוויז'ניץ) שליט"א והרבי ממאנסי (כ"ק אדמו"ר מוויזשניץ-מאנסי) שליט"א (עי"ש עמוד כ"ג).

אחד הגבאים של הרבי שליט"א, כשחזר כעת הביתה למשפחתו לחג הפסח, לאחר שהותו הארוכה בלוס אנג'לס עם הרבי שליט"א (שעדיין נשאר שם לחג הפסח), סיפר 3 עובדות נפלאות.

1 - רבינו שליט"א היה לו יסורים נוראים כמה ימים לפני פסח ולפיכך הוצרך להתאשפז בבית הרפואה כמה ימים לפני יו"ט עד ממש ליל בדיקת חמץ.

כשהרבי שליט"א התייסר ביסורים קשים אלו וממש זעק מיסורים, וכך באמצע שנאנח בקול גדול אמר "און ווער האט דאס אלעס געטון? דער באשעפער, און מאיתו לא תצא הרעות". וכך היה כמה פעמים באמצע היסורים המכאובים והאנחות.

2 - הרה"ח ר' יענקל אדלר הי"ו, אמר להרופא בבית הרפואה על רבינו שליט"א, שהרבי מחזיק את עצמו בכח כבר חצי שנה, ובאם לא יתנו לו לחזור הביתה לפסח, ויצטרך להשאר בביה"ח לחוג את ליל הסדר שם, הוא חושש שהרבי לא יחזיק מעמד, כי אז יקשה לו השבר מאד וישבר. ולמעשה הרבי ב"ה חזר הביתה עוד לפני בדיקת חמץ.

כשחזר לאכסנייתו, סיפר ר' יענקל לרבינו מה שאמר לרופא, ואז פתח עליו רבינו שליט"א צווי גרויסע אויגן ואמר לו בזה"ל "צובראכן ווערן?? ח"ו! פון וואס? מ'איז ווי דער **רבוש"ע** וויל, נישט ווי **איך** וויל, אויב וויל ער אז איך זאל זיין אין שפיטאל איז דאס אין שפיטאל, אין אויב וויל ער אז איך זאל זיין אין שטוב בין איך אין שטוב, אבער צובראכן ווערן? וואס עפעס?..."

[להישבר? ח"ו! ממה? נמצאים היכן שהרבוש"ע רוצה, לא היכן שאני רוצה, אם הוא רוצה שאשה בבית הרפואה, אז זה בבית הרפואה, ואם הוא רוצה שאשה בבית, אז זה בבית, אבל להישבר? מה פתאום?...]

3 - היה מדובר שרבינו יחזור הביתה עוד לפני חג הפסח, והרבנית שתחיל' כבר הספיקה לחזור לא"י להכין את הבית וצרכי החג, ואח"כ אמר הרופא שהרבי אינו יכול לחזור לביתו לחג.

מיד כשהרבי שמע זאת, אמר לסובביו תוציאו את הפלאפונים ותכבו את זה הרגע. הם לא הבינו מה הרבי רוצה. הרבי לא הרפה עד שכולם הוציאו את הפלאפונים שלהם וכיבו אותם.

ואז הסביר להם הרבי כך "נשותיכם ובני משפחותיכם תיכף יתקשרו אליכם לשמוע מה הוחלט, ואז תגידו להם שנשארים לפסח, הרעבעצין כעת ישנה, ואינה יודעת מכלום, וכאשר היא תתעורר כל ויז'ניץ כבר ידעו והיא תשמע את זה ממקום אחר, אני רוצה לספר לה את זה בעצמי ואיני רוצה שזה יגיע אליה ממקומות אחרים והיא תשמע מזה אחרונה".

אמרו הגבאים להרבי "נו אפשר להתקשר אליה עכשיו?" ענה רבינו "לא, כעת היא ישנה! עוד כמה שעות היא תקום ואז אספר לה מה הוחלט, ואז תדליקו את הפלאפונים שלכם ותספרו לכל מי ומי שאתם רוצים..."

הכו"ח בהערצה

דוד וסרמן

קרית מלך רב - קרית ויזניץ
בני ברק

הרבי בשדה התעופה כשחזר לא"י לאחר ששה בלוס אנג'לס לכמה חדשים

אויפן קאפ געפאלן

מתוך שיעור פרקי אבות

בביהמ"ד "צמח צדיק" וויזניץ במאגסי

ש"ק תוריע-מצורע תשפ"ה

אני רוצה לסיים בדבר חשוב. כולנו יודעים שמצב הבריאות של רבינו שליט"א הולך ומשתפר ברוך ה', ראינו כאן סייעתא דשמיא גדולה ועצומה, אבל עדיין צריכים רחמי שמים מרובים, רבינו זקוק עדיין לישועה, רבינו צריך לשוב לאיתנו ולכוחותיו. בזכות מי השתפר עד כה מצב הבריאות של רבינו? התפילות של מי פעלו להחיש מזור ורפואה לרבינו? כאשר נזכה בקרוב לשמוח בישועתו השלימה של רבינו, בזכות מי יהיה זאת? התפילות של מי יפעלו כל זאת? אני רוצה לומר לכם שכל זה הוא **בזכותי!!** אכן, בזכות התפילות שלי...

איך זע אז דער עולם לאכט! מ'קוקט מיך אן ווי איך בין אויפן קאפ געפאלן [אני רואה שהקהל ממלא את פיו שחוק, מסתכלים עלי כאילו נפלתי על הראש]...

אני רוצה להביא לפניכם דברים נוראים שאמר מרן החתם סופר זי"ע, וכך איתא מהחתם סופר: ווען א איד בעט פון א צווייטע איד א ברכה, זאג אים נישט אפ! דריי זיך נישט ארויס! פראווע נישט קיין עניוות, ווער בין איך? וואס בין איך? איך בין נישט קיין רבי... - גיב אים א ברכה מיטן גאנצן הארץ! מ'קען קיינמאל נישט וויסן אויף וועמענס ברכה דער אייבערשטער ווארט, אפשר אפשר וועט דיין ברכה ברענגען די ישועה! [כאשר יהודי מבקש מחבירו ברכה, אל תדחה אותו! אל תשיב את פניו ריקם! אל תתחמק ממנו! אל תנהג בעניוות, מי אני ומה אני? אינני רבי, אלא תעניק לו ברכה מכל הלב, לעולם אי אפשר לדעת על ברכתו של מי מצפה הקב"ה, אולי אולי על ידי ברכתך תבוא הישועה]...

ממילא, כאשר מתפללים עבור רפואתו של רבינו שליט"א, צריך כל אחד ואחד להרגיש האחריות! כאשר אני אומר בכל יום את קאפיטל

ס"א בתהילים לזכות רפואת רבינו, אני משתדל לחשוב אז בכל כח כוונתי: קען זיין אז מיין קאפיטל תהלים וועט פועל'ן די ישועה [יכול להיות שפרק התהלים שלי יפעול את הישועה]...

זהו דבר קשה מאוד לחשוב כך, הרי כל כלל ישראל מתפלל עבור רבינו. כמעט לא נראה כדבר הזה, שאדמו"ר של קהילה מסויימת יצטרך לישועה, וכל כלל ישראל יתפללו עבורו, יצאו הרבה "קול קורא"ס מכל החוגים, מטעם כל מיני מוסדות.

ולך אני אומר: תמשיך לצחוק! אני בעל דמיון גדול, אני מדבר דברים בעלמא, אין לזה שום שייכות אלי, כל הרפואה מונחת אך ורק בידך! בשמים מצפים לתפילתך, קרע שערי שמים בכל כחך!!

ולך אני אומר, תתעלם לגמרי מכולנו, שלא יהא איכפת לך מי כן מתפלל ומי לא מתפלל, אין לזה שום נפקא מינה, כי הישועה מונחת בידך ותלויה בך! דו גייסט בע"ה זיין דער וואס גייט אויספועל'ן די ישועה פארן רבי'ן זאל זיין געזונט [בע"ה אתה הולך להיות זה שיפעל את הישועה עבור רבינו שליט"א]...

אשר על כן, אם כל אחד יגש לתפילתו עם ההסתכלות הזו, וכל אחד ירגיש את גודל האחריות, וכל אחד יקרע שערי שמים בכל כוחו, אזי סוף כל סוף יגיעו התפילות הנכונות לפני כסא הכבוד, ורבינו שליט"א יזכה לישועה שלימה.

יעזור השי"ת, שרבינו ישוב לכוחותיו ויתחדש כנשר נעוריו. היום בערב יחול "יום הבהיר" של רבינו, בלי עין הרע בלי עין הרע ימלאו לרבינו גבורות שמונים! עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו, לקיים בנו חכמי ישראל, שרבינו יתמיד בבריאותו וינהלנו לקראת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

דער רבי האָט גרעסערע דאָגות

בערב יום הקדוש שעל"ט (תשפ"ה) בעת שהייתי בקרית וויז'ניץ בני ברק, זכיתי ללוות את מו"ר הרבי שליט"א לעריכת השולחן. בדרך דיבר עמי הרבי על ענין אחד בלחש, ואף אחד לא שמע מה שהרבי אמר. כשהגענו לבית המדרש, ניגשו אלי כמה חסידים ואמרו שהם משתוקקים מאוד לדעת מה דיבר עמי הרבי, והוסיפו ואמרו, "הרבי היה נראה מודאג מאד, האם הרבי דיבר עמכם אודות מצב בריאותו?" אמרתי להם, "דער רבי האט אַסאַך גרעסערע דאָגות פון דעם" [להרבי יש דאגות הרבה יותר גדולות מזה]... הם הסתכלו עלי בתימהון, ושאלו אותי, "מה כבר יכול להיות דאגה גדולה יותר מאשר הדאגה אודות מצב בריאותו?" והפצירו בי לומר להם מה דיבר עמי הרבי.

סיפרתי להם, שהרבי שאל אותי אם אכלתי היום את הסעודה הראשונה והיכן אכלתי, והתעניין אצלי אם לא היה חסר לי שום דבר, והרבי אף שאל אותי היכן אני הולך לאכול את הסעודה השניה - סעודת המפסקת, ואף שאל אותי היכן אני הולך לאכול את הסעודה במוצאי יום הקדוש...

נענה הרה"ח ר' חיים מאיר שטערן שליט"א (הוא האיש שמשמיע ב"מערכת וויז'ניץ" את דברות קדשו של מו"ר הרבי שליט"א) ואמר: כעת הנני רוצה לגלות לך למה הרבי היה כל כך באזארגט [מודאג] אם לא היה חסר לך כלום. כולם יודעים שהטיש היום היה אמור להתחיל בשעה אחד עשרה, זמן קצר קודם הטיש, התקבלה הודעה אצל כל החסידים שדחו את הטיש בחצי שעה. כולם התפלאו על כך, כולם דאגו שמא יש קשר בין דחיית הטיש למצבו הבריאותי של הרבי, מי יודע אם להרבי יהיה כח ביום הקדוש.

אומר ר' חיים מאיר: אני יגלה לך למה דחו את הטיש. זמן קצר קודם הטיש נכנסו לבית הרבי שני נכדים, הם רצו ליטול ידיים לסעודה, וחיששו חתיכת חלה. כשמצאו את החלה נטלו את ידיהם. הרבי ראה את מעשיהם, והתפלא מאוד, ושאל אותם "מה פשר לזה, למה אתם נוטלים כעת את ידיכם?"

אמרו לו הנכדים: היינו בישיבה, ורצינו לאכול את הסעודה ביחד עם כל הציבור, ברם לא היה מספיק חלות לכל אחד ואחד, והרבה אנשים לא נטלו את ידיהם. כשמע הרבי את דבריהם, ציוה שיזמינו תיכף ומיד כמות נכבדה של חלות וישלחו את זה לישיבה, והרבי ביקש שידחו את הטיש לחצי שעה, שיהיה מספיק זמן עד שהחלות יגיעו לישיבה ויהיה זמן להחסידיים ליטול את ידיהם...

ערב יוה"כ תשפ"ה - הרבי בדרכו לעריכת השולחן

